

Crònica de super(vi)vència des del terrat (9)

'Deixar anar és també una forma de quedar-se'

Decepció: "Sentiment que té una persona quan comprova que una altra persona o una cosa no és com s'esperava".

Decepció, desengany, desil·lusió? Li pots dir com vulguis, però quan et cau a sobre, et dol. Et fa mal, t'esquerda, t'esquinça? Et fa sentir més vulnerable encara i et costa sobreviure entre la xarxa d'emocions i sentiments foscos que s'amalgamen a dins teu durant segons, minuts, hores... Et capfica però et ressitua. El dolor remet amb el pas dels dies. Prens consciència i distància. Et revises. Saps que no ha estat el teu gest, saps que la seva resposta airada i impulsiva, l'ha interpretat i l'ha qüestionat des de la seva perspectiva. No el jutges. Només agrairies sinceritat. I només hi és a mitges. Però tu dorms, quan pots, amb el cap al coixí sense remordiments. No saps si l'altre?

Enamorament. Sentir el batec d'@eternesparaules

"Deixa que sigui". Accepta. No transitis pel dolor de les punxades. Sobreposa't. Si alguna cosa bona té el confinament, és que hi ha troballes delicioses com les que escriu i ens llegeix **Ester Vallès**. M'hi recreo i reconec en totes. Em quedo en aquestes dues: "Deixar anar és també una

forma de quedar-se" i "Trobaràs molt braços on quedar-te a viure, agafa'ls quan t'abracin bé i no fort".

Bellesa. La realitat que il·lustra Pascal Champion

Conviure amb l'obra d'aquest creatiu de Los Angeles ho fa tot més fàcil i suportable. "Start with love" escriu en una de les vinyetes que més m'agrada. "Apropem-nos amb amor i compassió a totes les situacions diàries", ressalta l'escriu que l'acompanya. I sentència: "Això marca la diferència". És cert, ara més que mai #startwithlove hauria de ser el crit de guerra des del despertar fins a tornar a fer confidències amb el coixí.

Autenticitat. Beure vins naturals que reivindiquen

"L'amor per la terra" "Vins que tanquen cercles amb una única motivació: estimar la terra i cuidar qui la treballa". És un projecte on hi participen moltes mans i cors, que va més enllà de l'amistat que uneix a les tres persones que el lideren, que s'estimen l'ofici i el fan més lluminós i vibrant: **Jaume Jordà, Salvador Batlle i Xavi Rutia**. Quan beus els vins que elaboren diferents viticultors empeltats als respectius orígens i vinyets, entens les bones intencions que hi ha embotellades. Impressionen a cada glop per les fortes conviccions i l'autenticitat que amaga cada ampolla. Vins que sedueixen, que ens fan viatjar en el temps, agrair el gust pagès i autèntic. El vídeo d'**Anna Serra**, que elabora La Vicenta al Penedès, és per quedar-s'hi a viure. S'hi respira esforç, calma, passió, emoció, vida... Diu: "Jo vull veure créixer els meus fills igual que veig créixer les plantes".

Jo vull que més dones com ella ens representin. I que més projectes de vins tinguin la sensibilitat i la capacitat comunicativa d'"Amor per la terra". Abans de comprar-los, els vaig agrair per correu electrònic la seva capacitat comunicativa. Em va impressionar com feia temps que no ho fa cap projecte. I els ho vaig escriure: "M'he enamorat dels vostres vídeos. Són vitals, màgics, energètics, captivadors... I espero que el que veig ara a través de la pantalla ho pugui sentir i sentir redoblat, aviat, tastant els vins. Quina meravella, gràcies per regalar-nos i compartir bellesa, sensibilitat, naturalitat i autenticitat en aquests moments tan complexos i difícils. Gràcies per reivindicar la pagesia i fer-ho des de la senzillesa i l'elegància, des de la humilitat i la solidaritat. I gràcies per comunicar com mereixen els aliments i les persones que els cultiven".

Estima. La de les persones que estimes i que en temps complexos no deixen els fogons. "Cuinar és cuidar" vaig sentir dir una vegada a **Josep Roca**. I agraeixo els qui ho fan amb un ingredient principal: l'amor. L'amic **Juan Diego Sánchez**, al capdavant de Xivarri i La Muela, cuina sense aturador perquè les taules s'encenguin al costat de bons vins. Jo li agraeixo l'esforç i les ganes de compartir sabors i salut amb tots els qui li ho demanen. La imatge última que penja al seu compte d'Instagram és del fotògraf tarragoní **Pep Escoda**. Jo no hi veig la mascareta, sinó la seva ànima, sempre generosa i bondadosa.

*"A qui li importa la collita?
Allò que importa
És cada instant
Únic, fugaç, Irrepetible"*

Federico Mayor Zaragoza